

да ни търси ; и тъй е умрѣла нѣйдѣ. Знашь, колко бѣше изнемощѣла, пѣкъ нѣмаше и какво да яде ; сега щемъ и ный като нѣкъ да умремъ ! Азъ ся тъй същамъ, рече Ангелина, че щж скоро да умрж ! Да знаешъ, миличкъ братко, колко съмъ отпаднала ! коленѣтъ ми подхлъцватъ, краката ми не държатъ, сърцето ми едвамъ тупка, рѣцѣтъ ми отслабнѣли, глава мя боли и едвамъ могж да гледамъ, като че мя тегли и нами нѣщо да спѣхъ, и като че нѣма веке да ся събуждамъ.

Небой ся, сестричке, рече ѝ Райко, то ще ти отинне ; не си спала нощесь, за туй ти е тъй скършено. Легни че си поспи малко, то ще ти постлекне. Азъ невѣрвамъ да е умрѣла майка ни тждѣсь нѣкадѣ изъ горятъ ; вѣрвай мя тя ще си дойде и ный ще ѣхъ видимъ. Негуби надеждж, сестро, ный ще ѣхъ чакамы ; тя безъ друго ще ся върне тука, да види да ли сме си дошли. На тѣзи думы Ангелина ся поутѣши малко.

Райко влѣзе въ пещерѣтъ, наклади огъньтъ и повыка вътрѣ Ангелинж, и тъй